

Теплота родинного інтиму

Теплота родинного інтиму.

Ще на шибках досвіток не скрес.

Встала мати. Мотузочком диму

Хату прив'язала до небес.

Станіслав Чернілевський використовує виразну метафору «мотузочком диму / Хату прив'язала до небес», позначаючи таким чином, що мати розтопила піч і дим піднявся вгору.

Весело і з ляком серед печі

Полум'я гуляє по гіллю.

Ковдрою закутуючи плечі,

Мати не пита, чому не сплю.

Вже однак зникає гіркотина,

Не катує серце печія.

Знову я — малесенька дитина,

Мати знає більше, ніж я.

За допомогою персоніфікації «полум'я гуляє», «печія не катує» створюються яскраві образи родинного затишку й тепла.

Матері розказувати не треба,

Як душа світліє перед днем

В хаті, що прив'язана до неба

Світанковим маминим вогнем.

Образ хати, прив'язаної до неба, передає ставлення автора до батьківської хати як до найвищої цінності, даної людині небесами.

Забула внучка в баби черевички...

Дитячим сміхом бризнувши в зело,

За повелінням вікової звички

Перекотилось літо за село.

Махнуло рученя на бензовозі -

І курява вляглась після коліс.

А бабка все стояла на дорозі,

Хустишкою торкаючись до сліз.

Автор створює образ самотньої бабусі за допомогою сполуки «спорожніла хата»:

І вийшли в небо зорі-жаровички,

І тихо бабка посеред села

Малесенькі дитячі черевички

У спорожнілу хату занесла.

Лягла собі. І світло не світила.

Торкнулась черевичків перед сном —

І осінь їй тихенько опустила

Горіховий листок перед вікном.

Своїми віршами Станіслав Чернілевський доводить, що сім'я — найвища цінність для

людини, і найбільше горе — самотність, закликає цінувати родинне тепло.